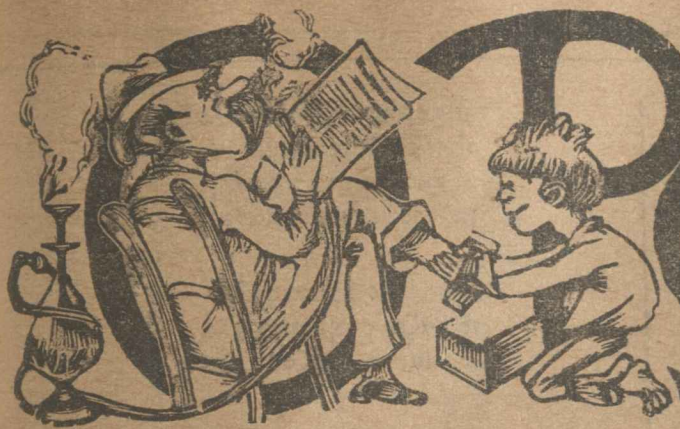

ΡΟΜΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ σὺ τὸ χέρι.

Ἐνατον καὶ εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἐννιάκονα τέσσαρα καὶ δέκα,
τοὺς ἐχθρούς, Πατρίδα, κτύπα καὶ πελέκα.

Μάη τριανταμία,
καὶ πάλι τρικυμία.

Χίλια τρία καὶ τρακόσα,
καὶ ἡ Τουρκιὰ φρενητιῶσα.

**Κτυπᾶτε τὴν γενεὰ
τοῦ Τούρκου τοῦ φονιά.**

Τώρα, ποὺ λάμπουν οὐρανοὶ καὶ στόμ' ἀγγέλων ψάλλει
τοῦ μαρμαρένιου Βασιλεῖα τὴν μνήμη τὴν μεγάλη,
φεύγει τὴν γῆ τὴν πατρικὴ κόσμος ξεσητωμένος
καὶ φθάνει βόγγος μακρονδός,
καὶ ὁ Πατριάρχης Γερμανός
κηρύττει μεγαλόστομος σὲ διωγμὸ τὸ Γένος.

Τὸ Τούρκικο σαράβαλο καὶ τώρα νικημένο
σ' ἐκείνους ποὺ τὸ νίκησαν χυμᾶ σὰν φρενιασμένο,
καὶ μέσα στοῦ θανάτου του τὸν ὕστερο σπασμὸ
φαντάζεται Γενίτσαρο καὶ Πανισλαμισμὸ,
πῶς τούρκεψε καὶ Ἀνατολὴ, πῶς τούρκεψε καὶ Δύσις,
καὶ τὸν Μωχάμετ μοναχὰ λατρεύει κάθε κτίσις.

Τώρα, ποὺ μνημονεύομε τρανὸ μας Βασιλεῖα,
ἔξω σφαλοῦν τῆς Ἐκκλησιαῖς, σφαλοῦν καὶ τὰ Σχολεῖα.
Χωρὶς παπᾶ καὶ δάσκαλο τὸ Γένος ἀπομένει,
κουδοῦνι δὲν ἀκούεται, καμπάνα δὲν σημαίνει.

Μόνο σπαθὶ τροχίζεται, καὶ ἀπ' ὅλαις τῆς μεριᾶς
ἀντιλαλοῦνε θάλασσαις, ἀντιλαλοῦν στεριαῖς:
κτυπᾶτε τὸν Ἀντίχριστο μὲ τὸ μισὸ φεγγάρι,
ποὺ δόξα δὲν ἐξήλεψε παρὰ τοῦ μακελλάρη.

**Τοῦ Γκαλήπ περιηγήσεις
κι' ἐξετάσεις κι' ἀνακρίσεις.**

Π.— Κάτι, Φασουλῇ, μὲ φούρια...
ξέρεις τίποτα καινούρια;
Φ.— Τίποτα δὲν ξέρω, χάχα,
κι' ἔνα μούπανε μονάχα
πῶς ὁ Πρέσβυς ὁ Γκαλήπ κατ' αὐτὰς περιοδεύει
κι' ἐξ ἰδίων του ἔοδεύει.

Εἶναι μέγα γεγονὸς περιήγησις αὐτοῦ
τοῦ Γκαλήπ τοῦ Πρεσβευτοῦ,
Νεοτούρκου λατρευτοῦ.

Καὶ τοῦ δίνουν ὁδηγούς,
καὶ τοῦ δίνουν ξεναγούς,
μὰ κανέν' αὐτὸς δὲν θέλει, καὶ πηγαίνει μοναχός,
ἀπνευστί κι' ὀλοταχῶς.

Τρέχει μὲ συγκινήσεις
μὲς' στὴ Μακεδονία,
γὰρ τὰς περιηγήσεις
τὸν ἐπίασε μανία.

Δὲν ἔχει διόλου πίστι σὲ κανενὸς Γκιαούρη
τὴν ψεύτικη τὴν μούρη,
κανένα δὲν πιστεύει γιὰ μάρτυρ' ἀψευδῆ,
θέλει ν' ἀκούσῃ μόνος καὶ μοναχὸς νὰ δῇ.

Κάθε λόγος Γιουνανλῆ
γιὰ τὸν Πρέσβυ Κεμαλῆ
φαίνεται σὰν παραμῦθι,
καὶ κανένας δὲν τὸν πείθει
τὸν καλὸ μας Τουρκαλᾶ
πῶς περνοῦν πολὺ καλὰ
καὶ μ' ἐμάς οἱ Μουσουλμάνοι.
δίχως τῆς Σταμπούλ Ντιδάνι.

Ὁ Γκαλήπ ὁ προσφιλὴς
ξεναγός του δὲν μᾶς θέλει...
δὲν τὸν πείθουν Βασιλεῖς,
δὲν τὸν πείθουν Βενιζέλοι.

Οὐ μὲ πείσεις κἂν μὲ πείσης,
κι' ἀπὸ τοῦτον μὴν ἐλπίσης
πῶς ἐκθέσεις θὰ πιστεύῃ κἂν δίκας μας κἂν καὶ ξένας
σὰν Νεότουρκος μὲ φρένας.

Εὐκόλα δὲν πιστεύει κι' ἐκεῖνος, κουτομόγια,
ἐκθέσεις τῶν Ἀρχῶν μας καὶ φουσκωμένα λόγια.
Μόνο τὰ δρό του μάτια πιστεύει καὶ τ' αὐτιά,
ὅπου ποτὲ δὲν βλέπουν καὶ δὲν ἀκοῦν ψευτιά.

Αὐτὸς σὰν Τούρκος κρίνει, σὰν Τούρκος ἐξετάζει,
κι' ἀλλοιώτικα τὰ κοῦει, κι' ἀλλέως τὰ κυττάζει.
Δικαίως ἀπιστεῖ σὰν ἀπιστος ὠμῶς
σὲ ψεύταις σὰν κι' ἐμάς.

Μποροῦν οἱ Τουρκαλάδες,
οἱ τόσον ἀψευδεῖς,
ν' ἀκοῦν μετὰ σπουδῆς
παληοψευτοφυλλάδες;

Γιὰ τοῦτο, βρὲ κεφάλα,
τὸ βάζει' στὴν τρεχάλα,
λὲς καὶ τοῦ βάζουν νέφτι.

Κι' ἀκούει καὶ κυττᾷ,
καὶ διόλου δὲν ῥωτᾷ
τὸν μπάρμπα μας τὸν ψεύτη.

Κι' ἐν τῷ συγκινήσει
πάει ν' ἀνερευνήσῃ
καὶ σ' ἔνα κι' ἄλλον τόπο
τὰ νέα καθεστῶτα,
καὶ καταβάλλει κόπο
κι' ἀφθονον χύν' ἰδρώτα.

Πάσχω κι' ἐγὼ πολὺ
γι' αὐτὸν τὸν Κεμαλῆ,
ὅπου γελᾷ μ' ἐμάς,
κι' ὅλα τῆς Χαλιμάς
τὰ βρῖσκει παραμῦθια,
καὶ μόχθους ὑποφέρει
μέσα' στὸ καλοκαίρι
μόνο γιὰ τὴν ἀλήθεια.

Μονάχος κι' ἀπ' εὐθείας
βλέπει κι' ἀκούει τόσα...
αὐτὸς τῆς ἀληθείας
τῆς καθαρᾶς ἢ γλώσσα.

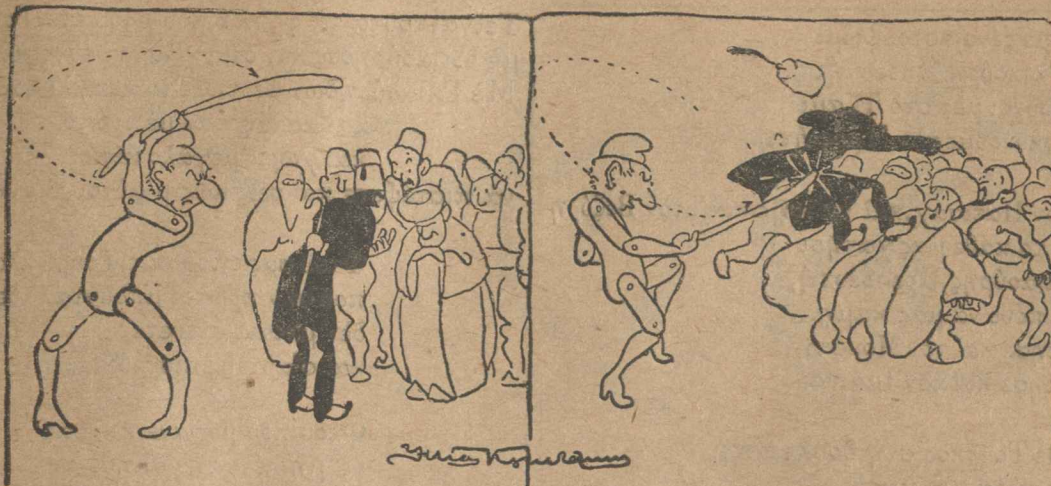
Αὐτὸς ὀρθοτομεῖ
σὰν Τούρκος τὴν ἀλήθειαν,
καὶ πᾶσαν πολεμεῖ
τοῦ ψεύδους κακοήθειαν.

Ἐκεῖνος καὶ περίνοια
κι' εὐθύτης κι' εἰλικρίνεια
εἰς τὸ μὴ περαιτέρω.

Ποῦναι γνωστὴ παντοῦ
μὲ τὸ γιαγνὶς ὀλντοῦ,
καὶ τί θὰ πῇ τὸ ξέρω.

Ἐκεῖνος σὰν εὐθὺς
στοῦ Πατισάχ τὴν Πύλη
βεβαίως θ' ἀποστείλῃ
ἐκθέσεις ἀληθεῖς.

Κι' ἐγὼ δὲν ἀμφιβάλλω
γι' αὐτὸν τὸν τσελεπή
πῶς τώρα δίχως ἄλλο
ἀλήθεια θὰ μᾶς πῇ.

**Τῆς Τουρκίᾳς ὁ Πρεσβευτῆς
ῥγῆκε τὴν ἀνακρίτη.**

**Πέφτει σπουδαῖο ξύλο
'στὸν Πρεσβευτὴ τὸν φίλο.**

**Ἐρωτήσεις
κι' ἀπαντήσεις.**

(Ὁ Πρέσβυς Κεμαλῆ
πρὸς Τούρκους ὁμιλεῖ.)

Σεῖς, ποῦ κόσμος σᾶς λυπάται
καὶ σᾶς τρώει τὸ σεκλέτι,
δὲν μοῦ λέτε πῶς τὰ πάτε
μὲ τὸ νέο σας Ντοβλέτι;

Μουσουλμάνοι σεβνταλῆδες,
εἶναι δυνατόν νὰ ζῇ
ποῦρος Τουρκαλᾶς μαζὶ
μὲ τοὺς παληο-Γιουνανλῆδες;

Πῶς μποροῦν Ὀθωμανοὶ
σὰν τοὺς Νεοτούρκους ποῦροι
νὰ δουλεύουν ταπεινοὶ
δούλους ὅπως τὸν Γκιαούρη;

Τὰ παιδιὰ τοῦ Μωχαμέτη
πῶς χωρὶς νὰ κόκκινίσουν
εἰμποροῦν νὰ προσκυνήσουν
τὸ Γκιαούρικο Ντοβλέτι;

Ἀδελφοὶ συμπατριῶται,
καὶ ταοῦ κιοξοῦ δὲν τρώτε,
μὴτε σαπουνὶ χαλδᾷ.

Κλαίω τὴν φρικτὴν σας θέσι
καὶ τὸ κόκκινὸ σας φέσι,
ποῦ μαρτύρια τραβᾷ.

Συλλογιζομαι, φτωχοί,
τὴν παληὰ σας ἐποχὴ
καὶ τὸ τωρινὸ σας χάλι.

Καὶ θαυμάζω κι' ἀπορῶ
πῶς σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ
σᾶς κυττάζω μὲ κεφάλι.

Ἐστὸν παθητικὸ γιὰρ σας
καὶ στῆς τόσαις συμφοραῖς σας
ἄνθρωπος δὲν νταγιαντᾷ.

Κι' ἦλθα μοναχὸς ἐδῶ
γιὰ ν' ἀκούσω καὶ νὰ δῶ
συμφοραῖς ἀπὸ κοντά.

Τῆς Τουρκίᾳς ὁ Πρεσβευτῆς
εἶναι τὴν ἀνακρίτη.
Ὁ Γκαλήπ, ὅπου λαμπρύνει
Βεζυραῖς καὶ Σουλτάνους,
ῥγῆκε τώρα κι' ἀνακρίνει
Μακεδόνας Μουσουλμάνους.

Ἐστὸν ἀνάκρισι καλῶ
κάθε Τούρκο μὲ μιστὸ
τὴν ἀλήθειαν νὰ μοῦ πῇ
δίχως φόβο καὶ ντροπῇ.

Πέστε τώρα καθαρά
καθεμία συμφορά,
ἐκθεσὶ σωστῇ νὰ κάνω
σὲ Βεζύρη καὶ Σουλτάνο.

**Εἰς τὸν Πρεσβευτὴ τὸν πᾶν
τέτοια λέν οἱ Μουσουλμάνοι.**

Πρεσβευτῆ, χαῖρ ὅλα,
καὶ γιὰ μᾶς νὰ μὴ σὲ μέλη...
εἴμαστε πολὺ καλά
καὶ περνοῦμε γάλα μέλι.

Τρώμε ξένοιαστοι φωμί
 με Γκιαούρη Κυβερνήτη,
 κι' ἡσυχοι μὲς' στὸ Τζαμί
 προσκυνοῦμε τὸν Προφήτη.

Καὶ νὰ' πῆς' στὸν Πατισάχ, καὶ νὰ' πῆς καὶ' στὸν Βεζύρη
 πῶς τὸ κάθε μας χατήρι
 ὁ Γκιαούρης, Πρεσβευτή,
 ἔχει πόθο νὰ μᾶς κάμῃ...
 ῥώτησε καὶ τὸν Μουφτή,
 ῥώτησε καὶ τὸν Ἰμάμη.

Κάθε Τοῦρκος' στὴ δουλειά του
 πάει τώρα μιὰ χαρὰ
 καὶ δὲν χάνει μπὶρ παρᾶ.

Καὶ κανένas τὰ σκυλιά του
 καὶ κανένas τὰ ζαγάρια
 δὲν τὰ βάζει' στὴν ἀγγάρεia.

Σέβονται καὶ τὸ Χαρέμι,
 καὶ δὲν κάνουνε νισάφι
 ἀπὸ τὰς περιποιήσεις.

Μήτε κι' Οὐλεμὰ καλέμι
 τέτοιο Βιλαέτ δὲν γράφει,
 μήτε Χόντζας καὶ Δερβίσης.

Μὴν πιστεύῃς πῶς κανένas συμφοραῖς ἐδῶ τραβάει,
 καὶ με γλύκα, Κεμαλῇ,
 καὶ με κέφι πρὶ πολλῷ
 τραγουδοῦμε τὸν γιὰρὲ μας... ὦχ! ἄμάν καὶ βᾶϊ βᾶϊ.

Τέτοια, Κεμαλῇ, σοῦ λέμε
 καὶ τοὺς Μουσουλμάνους κλαῖμε,
 ποῦ δὲν μένουν ἐδῶ πέρα.

Μὰ τοὺς κάνουν μερικοὶ
 νὰ σκορπιῶντ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
 καὶ νὰ κοπανοῦν ἀέρα.

Σὲ Βεζύρη καὶ Σουλτάνο
 γραφὴ στείλε βουλωμένη
 πῶς καὶ με τὸ παραπάνω
 μένομ' εὐχαριστημένοι.

Γράψε τους πῶς ρεμπελιό,
 γράψε τους πῶς μακελλεῖδ
 δὲν θὰ' βροῦνε σὰν καὶ πρῶτα.

Μὰ καὶ σύ, τρανὲ Γαζῇ,
 κόπιασε μ' ἐμᾶς μαζὶ
 νὰ περνᾷς ζωὴ καὶ κότα.

Ἀπάντησις με φτοῦ
 τοῦ φίλου Πρεσβευτοῦ.

(Ὁ Πρεσβευτὴς θυμόναι
 καὶ τέτοια τοὺς' μιλεῖ
 με πάθος, με χολή,
 καὶ μοῦτρο σὰν λεμόνι.)

Τεῖναι τοῦτα τὰ φρικτά, ποῦ μοῦ λέτε, Τουρκαλάδες;
 με Γκιαούρηδες καὶ σεῖς' γίνατε ψευτοφυλλάδες.
 Μὲ Γκιαούρηδων ψευτῖαις τὸ κεφάλι σας πλανᾶται,
 καὶ' κατάφεραν με τρόπο
 καὶ χωρὶς μεγάλο κόπο
 νὰ πιστέψετε καὶ σεῖς πῶς μ' αὐτοὺς καλοπερνάτε.

Φτοῦ σας φτοῦ σας, Τουρκαλάδες,
 ποῦ σὰν πρῶτοι μπουνταλάδες
 δὲν μεταναστεύετε,
 καὶ σ' αὐτοὺς πιστεύετε.

Φτοῦ, ποῦ μάθανε καὶ σᾶς
 νὰ μὴ λέτε τὴν ἀλήθεια,
 πλὴν ἐγὼ τρανὸς Φεσᾶς
 δὲν ἀκούω παραμύθια,
 καὶ θὰ γράψω' στὸ Ντιβάνι σὰν Νεότουρκος ἱππότης
 πῶς ἐδῶ χαλᾷ ντουνιας,
 πῶς δὲν εἶναι τοῦ Γκιαούρη τρομερώτερος δεσπότης
 καὶ χειρότερος φονιάς.

Τέτοια λέγοντος αὐτοῦ
 τοῦ μεγάλου Πρεσβευτοῦ,
 πλῆθος ἄπειρον προσφύγων τρέχει' στὸν Γκαλήπ κοντά,
 κι' ὁ Γκαλήπ χαμογελῶντας τοὺς φωνάζει γιὰ μπουρ-
 [ντά.

Ἔλα Πρέσβυ, ξεφωνάζουν, ἔλα δώσε μας βοήθεια
 γιὰ νὰ μὴ μᾶς ξεκληρίσουν, ἐσὺ φαίνεσαι καλός...
 κι' ὁ Γκαλήπ τοὺς εἶπε: φτοῦ σας, ποῦ δὲν λέτε τὴν ἀλή-
 [θεια,
 μὴν ἀκοῦτε πῶς τοὺς διώχνουν, φεύγουν οἰκειοθελῶς.

Φεύγουν οἰκειοθελῶς κι' ἔρχονται με τέτοιο χάλι,
 κι' ἐξεπίτηδες πεινοῦν
 κι' ἀναιδῶς αὐτοκτονοῦν,
 γιὰ νὰ λένε πῶς ἐμεῖς πίνομ' αἵματα καὶ πάλι.

Κάθε πανουργία κρύβουν,
 καὶ τὰ μάτια των τὰ τρίβουν
 με κρομύδια γιὰ νὰ κλαῖνε.

Ὁ Γκιαούρ καὶ τί δὲν κάνει,
 κι' ἀπορᾷ καὶ τὸ Ντιβάνι
 με τὰ ψέμματα ποῦ λένε.

Στὰ κονάκια των αὐτοὶ βάζουν μόνοι των φωτῖαις,
 κι' ὅποια συμφορὰ τοὺς λήγῃ
 τὴν σκαρόνουνε μονάχοι,
 κι' ἀπορᾷ κι' ὁ Ταλάτ με τῆς τόσαις των ψευτῖαις.

Σὲ Γκιαούρηδες καὶ Τοῦρκους ὁ Γκαλήπ, ὁ προσφιλὴς
 τέτοια σόδαρος λιμάρει,
 μα παρὼν ὁ Φασουλῆς
 τὸν ἀρχίζει' στὸ στηλιάρι.)

καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελλῖαις.

Βιβλίον ἐθνικὸν ἐκ τῶν σπουδαιωτάτων,
 τοῦτέστιν Ἐκλογαὶ Δημοτικῶν Ἀσμάτων.
 Ὁ Νίκος ὁ Πολίτης, ἀκάματος σοφός,
 πλοῦτον κρυμμένον πάλιν τὸν ἔφερε σὲ φῶς.